

Światowy Dzień Modlitwy
przygotowany przez Komitet Krajowy ŚDM z Vanuatu
5 marca 2021 r.
„Buduj na mocnym fundamencie”

INFORMACJE O KRAJU

Republika Vanuatu została założona na tradycyjnych wartościach, chrześcijańskich zasadach i wiarę ludzi w Boga. Ustanowiono ją w Konstytucji z 1980 r., po uzyskaniu niepodległości 30 lipca 1980 r. Vanuatu to piękny kraj z wieloma wyspami i ludźmi o różnym pochodzeniu etnicznym oraz językami. Wyspy mają czarno-białe piaszczyste plaże i piękne rafy koralowe z tropikalnymi rybami. Lasy są pełne uroczych ptaków, flory i fauny oraz spektakularnych kaskad.

ZIEMIA I TOŻSAMOŚĆ

Honorowy emerytowany pastor a zarazem były wicepremier kraju Sethy Regenvanu powiedział:

„Ziemia dla Ni-Vanuatu jest tym, czym matka dla dziecka.

To ziemia określa ich tożsamość i to z ziemi czerpią swoją duchową siłę” (Tor, R. sierpień 2004).

Oznacza to, że ziemia jest bardzo ważna dla Ni-Vanuatu i stanowi kluczowy surowiec do produkcji. Uważa się, że ziemia jest podstawowym warunkiem ludzkiej kultury; w pewnym sensie mieszkańcy łączą się z nią. Ziemia nie jest postrzegana jako przedmiot, który należy posiadać, ale jako żywotny element ludzkiej i zwierzęcej egzystencji, zapewniający im utrzymanie.

LUDNOŚĆ

Ni-Vanuatu, to rdzenna ludność, która w większości pochodzi z Melanezji, a na odległych wyspach zamieszkuje mniejszość polinezyjska. Mieszkańcy Europejczyków, Azjatów i innych mieszkańców Pacyfiku również zamieszkuje archipelag. Badania przewidują, że w 2021 r. Vanuatu będzie miało 312 000 mieszkańców.

Większość mieszkańców Vanuatu mieszka na obszarach wiejskich, chociaż miasta Port Vila i Luganville mają spore populacje. Port Vila jest największym miastem z 45 000 mieszkańców, stanowiącym 19% całej populacji kraju.

Vanuatu stawia na nowoczesną technologię, ale jest również dumne z tego, że zachowuje swoją tożsamość kulturową i tradycyjne wartości. Tradycyjne stroje, jedzenie, tańce i pieśni są piękne. Do podstawowych pokarmów Ni-Vanuatu należą: ignam, taro, banany, kokos, trzcina cukrowa, orzechy tropikalne, warzywa, wieprzowina, drób i owoce morza.

Ceremonia świąteczna polega na rytuale wymiany żywności i uczcie – wspólnym spożywaniu pokarmów. Wieprzowina jest spożywana podczas każdej uroczystości i również podlega rytuałowi wymiany.

Narodowym świątecznym daniem jest lap lap – banany i korzenie taro lub ignamu starte na pastę, wymieszane z mlekiem kokosowym albo też z warzywami i/lub mięsem, zawijane w liście, następnie pieczone godzinami w tradycyjnym piecu ziemnym.

Podobnie rytuałowi wymiany podlega kawa (napój sporządzany z korzeni kawy), którą mieszkańcy ceremonialnie przygotowują i spożywają – jest to integralna część uroczystych ceremonii świątecznych.

JĘZYK

Vanuatu to mały kraj, w którym używa się większej liczby języków niż w jakimkolwiek innym miejscu na świecie! Posiada 113 języków mówionych i niezliczone dialekty. Do 2004 r. pozostało ich mniej niż 100, na skutek wprowadzenia BİSLAMA, tj. stworzonego w celu łatwiejszego porozumiewania się języka powstałego z połączenia języków lokalnych oraz francuskiego i angielskiego.. Ze względu na kolonialną historię kraju, języki angielski i francuski zostały przyjęte jako oficjalne języki edukacji.

Istnieją silne powiązania między lokalnymi językami, miejscami i tożsamościami. Ni-Vanuatu zwykle mówi w języku wiejskim i bislama przed nauką angielskiego lub francuskiego. Stworzenie bislamy ułatwiło komunikację, ale także naraziło lokalne języki na ryzyko zaniku.

GEOGRAFIA

Vanuatu to tropikalny archipelag w kształcie litery Y, położony na południowym Pacyfiku, obejmujący ponad osiemdziesiąt wysp, z których sześćdziesiąt pięć jest zamieszkałych. Wyspy Salomona leżą na północy, Nowa Kaledonia na południu, Fidżi na wschodzie oraz Morze Koralowe i Australia na zachodzie. Archipelag w większości wulkaniczny rozciąga się na 560 mil (900 kilometrów) z północy na południe i ma powierzchnię 5 700 mil kwadratowych (14.760 kilometrów kwadratowych). Największa wyspa to Espiritu Santo. Stolica Port Vila, która była również siedzibą kolonialną, znajduje się na południowo-centralnej wyspie Efate.

Wyspy są podatne na klęski żywiołowe, w tym trzęsienia ziemi, cyklony i erupcje wulkanów. Na wyspach jest siedem aktywnych wulkanów. Wyspa Ambae wybuchła we wrześniu 2017 r. i ponownie w 2018 r. Wówczas ewakuowano całą populację około 11 000 osób. Podnoszący się poziom mórz grozi erozją lądu, a zanieczyszczenia spalinami samochodowymi, olejem z łodzi i odpadami z tworzyw sztucznych źle wpływają na środowisko. W 2018 r. rząd przyjął ustawę, która zakazała używania plastikowych toreb w kraju.

Każdego roku Vanuatu może spodziewać się średnio od 8 do 10 cyklonów. Cyclone Pam, cyklon tropikalny kategorii 5, uderzył w wyspiarskie państwo w marcu 2015 r. Był to jeden z najgorszych cyklonów w historii. Około 75 000 ludzi potrzebowało schronienia w nagłych wypadkach, a 96% upraw zostało zniszczonych.

RELIGIA

Na każdej wyspie istniał swoisty kult przodków i miejsca pochówku przodków. Rdzenna ludność czciła pierwotnie własnych bogów. Na przykład wyspa Torba miała Quat, wyspa Malo niedaleko Santo miała Tokotaitai, Penama miała Takaro, wyspy pasterzy w prowincji Shefa miały Supwe, a Futuna miała między innymi Majikjiki.

Mieszkańcy Vanuatu nie czcili zwierząt ani roślin, ale wierzyli, że gdzieś w niebie istnieje stwórca i składali ofiary tej istocie. Każda społeczność uznaje inne duchy, które mają swoje miejsca. Tymi „miejscami tabu” mogą być szczyty górskie, przybrzeżne formacje rafowe lub skaliste wychodnie. Ludzie omijają te miejsca i traktują je z szacunkiem.

Misjonarze i odkrywcy, podobnie jak handlarze i porywacze ludzi (tubylców) do pracy niewolniczej, przybyli na wyspy w podobnym czasie – w XIX wieku. Misjonarze przybyli na wyspy południowe i powoli ruszyli na północ. Jednak w celu zaszczepienia chrześcijaństwa na Vanuatu, podzielili się wpływami i tak: Kościół Katolicki został na południu, Kościół Prezbiteriański zajął wyspę Efate, a na północy zaczął działać Kościół Anglikański, zaś Malakulę przejął Kościół Adwentystów Dnia Siódmego. Najpierw przybyli misjonarze europejscy, a potem polinezyjscy.

Prezbiterianie, obecnie największa z denominacji, założyli swój pierwszy kościół po męczeńskiej śmierci pierwszego misjonarza w roku 1838. Współcześnie 83% społeczności to chrześcijanie, pozostała ludność wyznaje inne religie, również kultury lokalne. Kościoły Vanuatu oddają cześć Bogu śpiewem i tańcem wzbogaconymi o lokalną tradycję i kulturę.

Utworzona Rada Chrześcijańska Vanuatu współtworzy działalność ekumeniczną Kościołów. Należy do niej – oprócz wyżej wymienionych – również Kościół Chrystusa.

Chrześcijaństwo wywarło głęboki wpływ na kulturę przodków i praktyki religijne, a także system rządów i życie społeczne. Chrześcijaństwo sprzeciwiało się praktykowaniu kanibalizmu, a lokalną religię uważano za czary. Chrześcijaństwo zmieniło zdecentralizowany system życia na wsi na scentralizowaną formę zarządzania, ponieważ misjonarze przynosili ludzi z różnych miejsc do centralnego punktu, gdzie budowali kościoły, szkoły i szpitale, i zaczęli ich nauczać dobrej nowiny o Jezusie Chrystusie. Chociaż mówi się, że chrześcijaństwo jednoczy rodziny, to niestety też je dzieli, ponieważ istnieje wiele różnych grup i kultów.

ZDECENTRALIZOWANE ZARZĄDZANIE NA WSI

Przodkowie Vanuatu mieszkali na swoich wyspach, we własnych wioskach, w krytych strzechą domach z liści i drzew ciosanych kamiennymi toporami. Każda wyspa i wioska miała własną nazwę i własny system zarządzania. Mieli własny język, jedzenie, style ubioru, tradycyjnych uzdrowicieli i położne.

W całym archipelagu wodzowie byli strażnikami ziemi, języka i dziedzictwa oraz określali normy społeczeństw podlegających ich jurysdykcji. Za nieposłuszeństwo nakładano kary, a za posłuszeństwo było uznanie. W celu omawiania ważnych kwestii dotyczących lokalnej społeczności, mężczyźni i kobiety spotykali się w Farea (lokalnym domu spotkań). Farea było rządzone przez mężczyzn, ale kobiety miały sposoby, aby zgłaszać swoje wątpliwości. Chociaż decydentami byli na ogół mężczyźni, kobiety były wodzami, które rządziły domem zgromadzeń kobiecych, inaczej niż dzisiaj.

Ten system tradycyjnego zarządzania był zdecentralizowany. Przybycie cudzoziemców, w tym misjonarzy, zmieniło to w bardziej scentralizowany system. Religia położyła kres wielu wojnom plemiennym, ale stworzyła również pewne negatywne problemy, którymi należy się zająć, aby przywrócić kobietom należne im miejsce.

ODKRYWCY

W 1606 r. pierwszym zagranicznym odkrywcą, który przybył na miejsce, był Hiszpan De Quiros. De Quiros przybył na północną wyspę Santo i przemianował ją na Australis Del Espiritu Santo.

Francuz Louis Antoine de Bougainville przepłynął przez wyspy w 1768 r.

W 1774 r. kapitan James Cook przybył na wyspy i nazwał je Nowymi Hebrydami, ponieważ wyspy przypominały mu jego ojczyznę, Hebrydy Szkocji.

Za tymi odkrywcami przybyli porywacze (szantażyści) i handlarze nożami, bronią, alkoholem, tytoniem i siekierami. Termin „szantaż” odnosi się do porywania na dużą skalę rdzennych mieszkańców wysp na Oceanie Spokojnym do pracy jako nieopłacani lub słabo opłacani pracownicy w krajach odległych od ich ojczyzny. Ten „szantaż” był szczególnie rozpowszechniony w latach 1847–1904, kiedy mieszkańcy wysp południowego Pacyfiku byli porywani, oszukiwani lub zmuszani do pracy na plantacjach bawełny i cukru w Queensland, Fidżi i Hawajach.

Porywacze i handlarze również wprowadzili obce choroby, które zabiły tysiące ludzi i spowodowały spustoszenie na Vanuatu.

RZĄD CONDOMINIUM

W 1906 r. Nowe Hebrydy stały się kolonią rządzoną wspólnie przez Wielką Brytanię i Francję. To francusko-brytyjskie kondominium miało wspólny sąd, ale każdy prowadził oddzielną administrację, systemy medyczne, siły policyjne i systemy szkolne. W międzyczasie mieszkańcy Nowych Hebrydów byli bezpaństwowcami we własnej ojczyźnie. Nie byli obywatelami Francji, Wielkiej Brytanii ani Nowych Hebrydów. Nie mieli tożsamości prawnej,

żadnych praw, paszportów ani praw do ziemi. Pozostali bezpaństwowcami aż do uzyskania niepodległości w 1980 r.

Życie pod rządami dwóch mocarstw kolonialnych było trudne, ponieważ mieli różne plany; Francuzi chcieli zaanektować i rządzić, podczas gdy Brytyjczycy chcieli przygotować tubylców do rządzenia sobą. Konkurencja i konflikt osiągnęły punkt kulminacyjny w latach 70. XX wieku, kiedy obaj władcy wspierali różne partie polityczne w okresie poprzedzającym uzyskanie niepodległości. Główne partie na rzecz niepodległości były wspierane przez Brytyjczyków.

W 1978 r. ludzie wzywali do niepodległości. W 1979 r. powstał rząd jedności narodowej. 30 lipca 1980 r. ogłoszono niepodległość i ustanowiono demokrację parlamentarną. Ojciec Walter Lini został premierem-założycielem, który służył do 1991 r. Kraj został przemianowany na Vanuatu, co dosłownie oznacza „kraj, który wstaje”, i przyjęto motto, które mówi: „W Bogu stoimy”.

GOSPODARKA

Umiarkowany klimat i grunty orne Vanuatu są korzystne dla rolnictwa i wypasu bydła. W gospodarce opartej na rolnictwie ludzie są zależni od upraw na własne potrzeby jako źródła utrzymania. Tradycyjna praktyka ochrony łąd i morza pozwala na wykorzystywanie pewnych obszarów do rybołówstwa, ogrodnictwa i polowań, pozostawiając inne obszary ugiorem w celu regeneracji lub rozmnażania. Gwarantuje to, że zawsze jest wystarczająca ilość żywności do spożycia przez społeczność.

Ignamy, banany, taro, kumara, owoce manioku i orzechy mogą być uprawiane ekologicznie. Kokos, kawa, drzewo sandałowe, drewno białe, kakao i kawa są uprawiane, aby zarobić na życie. Świeżą wodę pozyskuje się z orzechów kokosowych, kopry do oleju kokosowego do gotowania oraz balsamów do ciała i włosów. Drzewo kokosowe jest postrzegane jako drzewo życia, ponieważ wszystkie jego części są pożyteczne.

Wzrost gospodarczy Vanuatu opiera się na turystyce, budownictwie i morskich usługach finansowych. Turystyka i powiązane z nią sektory usług stanowią 40% produktu krajowego brutto i 1/3 osób zatrudnionych formalnie. Rząd pozostaje największym pracodawcą. Właścicielami dużych hoteli i kurortów są obcokrajowcy, z których dochody pochodzą głównie z kraju. Vanuatu to raj podatkowy, który uzyskuje dochody z rejestracji firm, opłat i rejestru statków morskich.

Istnieją drobne zajęcia zarobkowe, takie jak Nagol (nurkowanie na łądzie) oraz tradycyjne tkanie mat i koszyków. Kobiety szyją ubrania i sprzedają je na targu, w celu zarabiania na utrzymanie swoich rodzin.

Rząd wprowadził regionalny program zatrudnienia sezonowego we współpracy z rządami Australii i Nowej Zelandii. Zapewnia to krótkoterminowe zatrudnienie oparte na umiejętnościach z krótkoterminową wizą do zatrudniania pracowników w obszarach rolnictwa w tych krajach.

Przemysł wytwórczy dostarcza tylko od 5 do 9% produktu krajowego brutto; składa się głównie z wołowiny, kopry, kakao, kawy, drewna i kawy na eksport. Głównymi partnerami handlowymi Vanuatu są Australia, Japonia, Francja, Nowa Zelandia i Nowa Kaledonia.

SPOŁECZNY SYSTEM OCHRONNY

Tradycyjna rodzina Vanuatu ma wbudowany system zabezpieczenia społecznego, w którym jest miejsce dla każdego i nie ma ubóstwa, ponieważ ludzie pracują na własnej ziemi, uprawiają własną żywność i wytwarzają własne przedmioty na handel lub do użytku w domu. Dzielą się nimi i pomagają sobie nawzajem, dbają o starsze pokolenie i młodzież.

Jednak przy obecnym systemie monetarnym i rosnącym trendzie mentalności rodziny nuklearnej, powstała ogromna przepaść między tymi, którzy mają, a tymi, którzy nie mają.

Ludzie z wysp zalewają miasta z nadzieją na pracę, której nie ma lub brakuje im niezbędnych kwalifikacji. Często brakuje im jedzenia, wody lub odpowiedniego mieszkania.

Wraz z wprowadzeniem upraw przeznaczonych dla bydła, większość gruntów ornych jest zwykle wykorzystywana do tych celów, a nie do upraw spożywczych, co prowadzi do niedożywienia. Chociaż istnieją grunty dostępne pod rozwój rolnictwa, program nauczania nie wskazuje młodzieży na obszary rolnictwa, leśnictwa i rybołówstwa jako opłacalne zawody, ale raczej na prace umysłowe. Jest to sprawa, którą należy pilnie rozwiązać na Vanuatu.

SZTUKA I ROZRYWKA

Jak wszyscy mieszkańcy wysp Pacyfiku, mieszkańcy Vanuatu kochają muzykę i taniec. Tradycyjne instrumenty, takie jak: rzeźbione gongi szczelinowe, bambus rozcięty bity kijem, flety bambusowe, grzechotki do nasion, są używane do tworzenia rytmicznego dźwięku, wraz z głosami, klaskaniem w dłonie i tupaniem stóp. Istnieją nowoczesne zespoły, a także lokalne zespoły smyczkowe zarówno dla mężczyzn, jak i kobiet.

Vanuatu ma wiele tańców, nie tylko dla wszystkich, ale także tańce specyficzne dla mężczyzn i kobiet. Tworzą także rysunki na piasku, grają w gry strunowe i surfują. W niektóre gry dla dorosłych gra się tylko podczas księżycowych nocy. I oczywiście jest opowieść opisująca pochodzenie ludzi i historie zwierząt.

Nagol (nurkowanie na łądzie) jest praktykowane przez mężczyzn, aby pokazać swoją waleczność i udobruchać bogów obfitością na farmach. Nagol przyciąga do kraju wielu turystów, w tym królową Anglii. Rama i pnącza do konstrukcji Nagol są starannie dobierane przez doświadczonych skoczków, a tradycyjny uzdrowiciel zostaje na miejscu w razie wypadku.

Dzieci mają własne gry i tańce, które uczą ich wartości moralnych, liczenia, kierunków i liczb. We współczesnym Vanuatu ludzie uprawiają sporty, takie jak: piłka nożna, siatkówka, koszykówka i boks.

EDUKACJA

Rodzice są pierwszymi nauczycielami dziecka przed przejściem do systemu edukacji, aby zdobyć umiejętności potrzebne do lepszego i wyższego standardu życia.

Przybycie misjonarzy i kondominium Nowych Hebrydów zmieniło życie ludzi i system edukacji. Chrześcijaństwo zmieniło system społeczny oraz rolę mężczyzn i kobiet, a kondominium wprowadziło podwójny system szkolnictwa – jeden w języku angielskim, a drugi w języku francuskim. W pierwszych trzech latach szkoły dzieci w miastach uczą się bislami, podczas gdy dzieci ze wsi uczą się własnego lokalnego języka.

Edukacja podstawowa nie jest bezpłatna ani obowiązkowa. Zapewnia ją prawo w ramach trzech głównych celów: dostępu, jakości i zarządzania. Rząd pomaga swoim szkołom w dotowaniu czesnego przez pierwsze sześć lat, aby umożliwić większej liczbie dzieci dostęp do edukacji. Wiele dzieci na terenach wiejskich chodzi do szkół bardzo odległych od domów; niektóre dzieci muszą nawet opuszczać dom i uczęszczać do szkoły z internatem.

Wykształcenie średnie jest dostępne tylko dla tych, których na to stać. Większość rodzin może sobie pozwolić tylko na edukację swojego pierworodnego dziecka. Jeśli pierworodnym jest dziewczynka, można ją pominąć, a możliwości edukacyjne daje się najstarszemu chłopcu.

ZDROWIE I NIEPRAWIDŁOWE ODŻYWIANIE DZIECI

Od kiedy Vanuatu ratyfikowało Konwencję o Prawach Dziecka w 1992 r., reprodukcja kobiet i zdrowie dzieci są kluczowymi narodowymi priorytetami rządu. Zdrowie reprodukcyjne i zdrowie dzieci definiuje się jako stan pełnego dobrostanu fizycznego, psychicznego i społecznego. Jednak Vanuatu nie udało się osiągnąć swoich celów milenijnych w 2015 r., aby zmniejszyć śmiertelność matek i niemowląt. Szacuje się, że większość zgonów dzieci poniżej

5 roku życia jest spowodowana niedożywieniem, a wzrost karłowatości jest prawdopodobnie powiązany z niewłaściwymi praktykami żywieniowymi.

Szacuje się, że 75% populacji żyje na obszarach wiejskich o słabym transporcie i komunikacji, z gorzej wykwalifikowanymi pracownikami służby zdrowia, o mniejszych zasobach ludzkich i słabej infrastrukturze zdrowotnej. Głównym problemem zdrowotnym kobiet, oprócz zdrowia reprodukcyjnego i śmiertelności matek, jest rak piersi i szyjki macicy, ponieważ badania przesiewowe i leczenie są ograniczone.

Szacowany wzrost liczby ludności Vanuatu jest jednym z najwyższych w regionie Pacyfiku. Wysokie wskaźniki dzietności stanowią znaczne obciążenie ekonomiczne dla środków do życia ludzi. Ponieważ jest to społeczeństwo zdominowane przez mężczyzn, pewne postawy mają negatywny wpływ na wybory i zachowania dotyczące zdrowia reprodukcyjnego i opieki zdrowotnej nad dziećmi. Konieczne jest promowanie planowania rodziny i świadczenia usług. Dzieci niedożywione nie wracają do zdrowia po chorobach wieku dziecięcego, takich jak: biegunka, zapalenie płuc czy inne choroby zakaźne. Konieczne są interwencje oparte na dowodach, aby obniżyć współczynnik zachorowalności i śmiertelności matek, noworodków i dzieci. Oznacza to stworzenie dostępu do usług zapewniających opiekę przedporodową, opiekę poporodową, wykwalifikowaną pomoc przy porodzie, wczesną opiekę podstawową, pilną opiekę położniczą i noworodkową. Ważne jest, aby edukować matki w zakresie wczesnego i wyłącznego karmienia piersią przez pierwsze sześć miesięcy, suplementacji mikroelementów, odrobaczenia, szczepień oraz profilaktyki i leczenia chorób wieku dziecięcego i niedożywienia.

Niedożywienie jest problemem zarówno na obszarach wiejskich, jak i miejskich. Tradycyjna dieta Vanuatu jest bogata w węglowodany i uboga w białko, a wprowadzenie przetworzonej zachodniej żywności pogorszyło samopoczucie dzieci.

WODA I KANALIZACJA

Dostęp do bezpiecznej wody pitnej i odpowiednich urządzeń sanitarnych jest poważnym problemem na Vanuatu. Ludność ma słabe źródła wody, takie jak niezabezpieczone studnie, źródła i wody powierzchniowe. Główne ośrodki, Port Vila i Luganville, posiadają infrastrukturę wodną na terenie miasta. Jednak na zewnętrznych wyspach dostęp dowody w wioskach jest na etapie rozwoju i jest podatna na suszę i kłęski żywiołowe.

Wiele źródeł wody jest daleko, a dotarcie do nich zajmuje od 30 minut do godziny. Obiekty sanitarne nadal wymagają wielu ulepszeń, aby pomóc w walce z problemami zdrowotnymi.

MŁODZIEŻ

Młodzi ludzie w wieku od 12 do 30 lat stanowią około jednej trzeciej populacji Vanuatu. Dane pokazują wzrost przemieszczeń z obszarów wiejskich do miejskich. Młodzież migruje do Luganville i Port Vila w celu uzyskania lepszych możliwości kształcenia, szkolenia i zatrudnienia. Głównym zajęciem większości młodzieży jest wytwarzanie towarów do spożycia we wspólnocie, które jest bezpłatne dla 1 na 20 młodych ludzi.

Podczas gdy 16% młodych ludzi w wieku 15–29 lat na obszarach miejskich ma jakiś rodzaj dostępu do Internetu, liczba ta spada do 3% na obszarach wiejskich w tej samej grupie wiekowej. Większość młodzieży wiejskiej ma dostęp do telefonów komórkowych i radia.

W wieku 17 lat 3% dziewcząt jest legalnie zamężnych, a do 30 roku życia prawie dwie trzecie. W przypadku mężczyzn 93% nadal pozostaje stanu wolnego w wieku 19 lat, a po 30 roku życia ponad połowa (57%) pozostaje w związku małżeńskim.

KOBIETY

W ciągu ostatnich 20 lat na Vanuatu zaszły zmiany dotyczące kobiet. Zmniejszyła się różnica między płciami w zakresie umiejętności czytania i pisanie oraz edukacji. W niektórych

provincjach dziewczęta osiągały lepsze wyniki niż chłopcy pod względem frekwencji w szkole.

Od uzyskania niepodległości w 1980 r. do parlamentu krajowego wybrano pięć kobiet. Ostatnie raporty wskazują, że kobiety stanowią zaledwie 3% wszystkich stanowisk w rządzie wyższego / wykonawczego. Najczęściej kobiety są wykluczane z procesu podejmowania decyzji i nie zajmują stanowisk kierowniczych.

Kobiety stanowią 40% siły roboczej zarówno w sektorze publicznym, jak i prywatnym w porównaniu do 60% mężczyzn. Kobiety zazwyczaj zajmują się domem w pełnym wymiarze godzin, opiekując się dziećmi, osobami starszymi, niepełnosprawnymi i innymi członkami rodziny. Jednak w kategoriach gospodarki na własne potrzeby zaangażowanych jest więcej kobiet niż mężczyzn (odpowiednio 49% i 41%). To sprawia, że są bardziej podatne na ubóstwo, zmiany klimatyczne, katastrofy i inne obciążenia związane z utrzymaniem się.

Kobiety mają ograniczone możliwości zakładania firm, ponieważ nie mają dostępu do kapitału, usług finansowych i rynków. Dotyczy to zwłaszcza kobiet wiejskich. Pomimo tych dyskryminujących kwestii kobiety uczestniczą w biznesie na swój własny sposób. Zarabiają na życie, sprzedając na targu ubrania, warzywa i owoce.

Jest więcej gospodarstw domowych prowadzonych przez kobiety, samotnych rodziców z dziećmi, wnukami lub dalszymi członkami rodziny w porównaniu do gospodarstw domowych prowadzonych przez mężczyzn. Chociaż większość obowiązków domowych spoczywa na kobietach, ich oczekiwana długość życia jest dłuższa niż mężczyzn.

Przemoc na tle płciowym to poważny problem, który dotyka kobiety i dziewczęta. Około 60% kobiet na Vanuatu doświadczyło w życiu jakiejś formy przemocy fizycznej i / lub seksualnej, z czego 21% doznało trwałych obrażeń. Ustawa o ochronie rodziny to ramy prawne, które chronią i wspierają kobiety w przypadkach przemocy domowej.

W obecnej demokracji parlamentarnej na Vanuatu konstytucja zawiera postanowienia dotyczące równości płci, ale nie ma woli politycznej do ich wdrożenia. Z perspektywy chrześcijańskiej Biblia przedstawia również mężczyzn i kobiety jako partnerów (Rdz 1,26), ale instytucje religijne nie robią tego, co w ich mocy, by zachęcać kobiety do wykorzystywania ich potencjału. Gdyby rząd, różne grupy religijne i wodzowie współpracowali w celu rozwiązania problemu nierówności płci, to znacznie poprawiłoby podstawowe prawa kobiet.

ŚWIATOWY DZIEŃ MODLITWY

Historia Światowego Dnia Modlitwy na Vanuatu została ułożona w wyniku rozmów i badań prowadzonych przez obecny komitet. Pierwszy Światowy Dzień Modlitwy odbył się podobno 8 marca 1946 r. w Presbyterian Paton Memorial Church w Port Vila.

Światowy Dzień Modlitwy został wprowadzony przez kanadyjskie misjonarki, panią Amy Skinner i panią Catherine Ritchie. Pani Leimaku Sokomanu była kaznodziejką podczas tego pierwszego nabożeństwa. Zbiór ofiar w wysokości 15 funtów został podzielony i rozdzielony na różne misje: 9 funtów dla uchodźców w Chinach, 3 funty dla uchodźców w Australii, a 3 funty zostały przelane na konto lokalnej pracy Związku Misyjnego Kobiet Prezbiteriańskich. Pierwszymi wybranymi członkiniami Komitetu na Światowy Dzień Modlitwy były prezydent pani Touali i sekretarz Salmone Bakokoto.

Na zaproszenie prezbiterian w 1981 r. dołączyły anglikanki i katoliczki. Kobiety ze zborów Apostolskiego i Kościoła Chrystusowego pamiętają, że jako młode kobiety połączyły się razem w latach 80. na wyspach Ambae i Pentecost. W późniejszych latach inne kobiety z różnych kościołów na wyspach dołączyły do Światowego Dnia Modlitwy.

Wraz z utworzeniem Biura Kobiet Rady Chrześcijańskiej Vanuatu na początku XXI wieku rozwinęła się współpraca z już istniejącymi grupami ŚDM. Międzynarodowy Komitet Światowego Dnia Modlitwy zorganizował warsztaty w Vanuatu w 2011 r., aby wzmocnić więzi między tymi grupami. Komitet Vanuatu został niedawno zreorganizowany ekumenicznie

i potwierdził wolę rozwoju środków na program ŚDM 2021. W 2018 r. Odbyły się warsztaty, które zorganizowała Dyrektor Wykonawcza Międzynarodowego Komitetu Światowego Dnia Modlitwy, Przewodnicząca i Przedstawicielka Regionalna. Następnie grupy robocze Vanuatu kontynuowały całoroczny proces pisania materiałów. W miarę zbliżania się corocznych obchodów na Vanuatu i na całym świecie odbywają się kolejne przygotowania.

Modlitwa Komitetu Vanuatu jest taka, że ekumeniczna relacja, której kobiety doświadczyły podczas błogosławieństwa wspólnej pracy nad programem 2021, wzmocni głos kobiet Vanuatu na całym świecie. Dla wielu, które uczestniczyły w procesie pisania, było to pierwsze doświadczenie ekumeniczne. Wszystkie osoby są przekonane, że przyniesie to nową moc głosom kobiet Vanuatu.

Komitet pragnie rozwijać inicjatywy wspierające młode kobiety wiejskie poprzez tworzenie możliwości zatrudnienia i edukacji. Chcą również pomóc w programach zdrowotnych koncentrujących się na problemach matki, zdrowiu dzieci i nowotworach.

Komitet dziękuje Bogu za triumf Vanuatu w kluczowych momentach jego historii, takich jak: przymusowe wysiedlenie w celu bezpłatnej siły roboczej (szantaż) i rządy kolonialne. Ni-Vanuatu są gotowi określić własną przyszłość pod przewodnictwem Wszechmocnego, od którego zależy ich życie. Stoją po stronie kobiet i mężczyzn świata i z dumą deklarują, że naród Vanuatu jest zbudowany na Skale Wieków, którą jest Chrystus Król.